

skulde være af en saadan Bestaaffenhed, som er blevet antydet her af en æret Rigsdagsmand, hvis Fraværelse jeg beklager. Jeg troer aldrig, at det kommer dertil, at det borgerlige Egteskab vil indføres her som en almindelig Foranstaltning; jeg troer, at det ialtsald vilde stride meget mod hele Folkets religiøse Tænksommaade og Bevidsthed (Nei! Nei! Jo! Jo!). Jeg troer ikke, at det vil finde Medhold hos Menigheden, jeg troer ikke, at det vil finde Medhold hos dem, paa hvis Mening man lægger saa megen Vægt, nemlig hos Almuesmanden og Menigmand, om man først vilde henvise dem til Juristerne med Hensyn til Egteskabets Indgaaelse, og siden lade den kirkelige Biele træde til som Noget, der kom til som Tilgift. Der kan være meget forskjellige Meninger herom, dette er imidlertid min fulde Overbeviisning. Noget Andet er det, at det for et ganske enkelt Tilfaldes Skyld kan være nødvendigt at tillade et saadant borgerligt Egteskab, naar der er Tale om Indgaaelse af Egteskab mellem Medlemmer af Religionsfamsund, som ikke ere anerkjendte af Staten. Jeg troer heller ikke, at de Uttringer, som faldt om Confirmationen, stemme overeens med hvad der bevæger sig i det virkelige Liv; og dersom der i enkelte Tilfælde skulde være En, som sølte sig besvaret af sin Troesbekjendelse, da troer jeg, at det ikke vilde være vanskeligt ad administrativt Veie at lette en saadan Samvittighed.

Cultusministeren: Da jeg veed, at Afflutningen er isærd med at blive begjert, skal jeg indskrænke mig til at tale kort, saa at jeg maaskee vil blive Svar skyldig paa nogle af de Spørgsmaal, som ere stillede til mig, men som jeg for en Deel ikke opfattede ganske tydeligt; men saa faaer jeg ved Leilighed en anden Gang at gjøre det — jeg skal ikke trække mig tilbage. Der er ikke ved denne Lov Tale om at give Rettigheder, men der er Tale om Betingelsen for at udøve dem. Hvorvidt ellers i Almindelighed Egteskabet af samme Troesbekjendelse have en ubetinget Ret til at lade deres Børn opdrage i hvilken som helst anden

Troesbekjendelse, skal jeg her ikke paatage mig at besvare. Jeg troer ikke, at de efter den hidtilværende Lovgivning have det; og naar der er Spørgsmaal om Grunden for en saadan Ret, maa jeg henlede Opmærksomheden paa en almindelig Betragtning. Man har idag talt meget om religiøs Frihed, men jeg er bange for, at adskillige tildeels ere paa Veien til at ville gjøre Religionstvang af Religionsfriheden; thi Religionsfriheden bestaaer i at vælge for sig selv, men ikke i at give Andre Religion. Nu er der vistnok et Forhold, hvorunder man maa vælge en Religion for Andre, det er ved Børnenes Opdragelse; men derfor skal sandelig ogsaa her sættes en Grændse, der indskrænker denne Indflydelse paa Andres Religionsbekjendelse til den naturlige Betingelse og Forudsætning derfor. Kunne Forældrene selv sige, at en vis Troesbekjendelse tilfredsstillter dem begge, eller idetmindste den ene af dem, saa kunne de beræbe sig paa den Ret, som er forbunden med deres Religionsfrihed, til at opdrage deres Børn paa den Maade, der tykkes dem bedst; men, sige de, at ingen af dem finder sig foranlediget til at indtræde i en vis Kirke, men de dog fordrer Ret til at opdrage deres Børn i hiin Kirke, hvori de ikke selv ville indtræde, saa er jeg bange for, at deres Religionsfrihed er meget nær ved at udarte til at blive Religionstvang (Hør!)

Formanden: Der er begjert Afflutning af følgende Medlemmer: Jespersen, Frolund, L. Stau, Rasmussen, Nørgaard, Wilkens, Wich, Boserup, L. Hansen, Grønborg, Jørgensen, Kampmann, Wegener, Marchmann, R. Pedersen, Luxen og Broberg.

Afflutningen vedtoges ved Afstemning med 46 mod 24 Stemmer.

Formanden: Jeg skal nu tillade mig at stille til Afstemning, om Thinget vil, at Lovforslaget gaaer til anden Behandling.

Bed den derpaa stedfundne Afstemning blev det med 65 Stemmer imod 1 vedtaget, at Loven skulde gaae til anden Behandling.